

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ
ΕΠ ΤΗ ΑΚΑΔΗΜΕΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

«ΠΑΤΡΙΩΝ»

ΟΔΟΣ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ 3 Α

ΤΗΛΕΦ. 582

ΤΑ ΠΑΤΡΙΑ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΤΗΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΩΝ ΑΜΥΝΗΣ

Εκδιδόμενον τη επιμελείᾳ επιτροπῆς ἐκ τῶν κ. κ. Γ. Ν. Χατζιδάκι, Ε. Γ. Ζηρίου καὶ Ι. Μ. Δεμβέργη διευθύνοντος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝΕΚΤΥΠΟΥΤΑΙ
ΕΙΣ 20,000ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ
ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ
ΔΩΡΕΑΝ

ΑΙ ΔΥΟ ΜΕΓΑΛΑΙ ΙΔΕΑΙ

Δὲν εἶναι μόνον ἐθνικὴ ἡ Μεγάλῃ ἡμῶν Ἰδέα. Εἶναι καὶ μεγάλη. Καὶ ἂν ἀκόμη δὲν ἦτο ἐθνικὴ καὶ πατροπαράδοτος, καὶ ἂν ἀκόμη ἦτο ξένῃ ἐπρεπε νὰ τὴν υἱοθετήσωμεν, νὰ τὴν ἀγαπήσωμεν καὶ ἐξ ὅλης ψυχῆς καὶ καρδίας νὰ ἐργασθῶμεν ὑπὲρ τῆς ἐπικρατήσεως καὶ τοῦ θριάμβου αὐτῆς.

Προσηλώσωμεν ἐπαστικὸν τὸ βλέμμα ἐπὶ τῆς κοινότητας, ἐφ' ἧς μετὰ τὴν λήγουσαν ἀγρίαν πάλην θ' ἀνατείλῃ αὐριον ὁ ἥλιος τῆς εἰρήνης. Αἵματοβαρὴ ἑρείπια καὶ ἐκατόμβαι θυμάτων πανταχοῦ. Καὶ ἡ αἰτία; Ἐξ ἐνὸς ἡ Μεγάλῃ Ἰδέα τῶν Βουλγάρων. Ἐξ ἄλλου ἡ Μεγάλῃ Ἰδέα τῶν Ἑλλήνων.

Τί ἐπεδίωξε καὶ ἐπιδιώκει ἡ πρώτη; Ἀποπομπὴν ἀρπάγων ἐπιδρομέων; Ἀπελευθέρωσιν ὑποδούλων; Σωτηρίαν θυμάτων; Ἀπόδοσιν δικαιοσύνης; Τί ὑπόσχεται; Εὐημερίαν, φωτισμόν, πρόοδον, πολιτισμόν; Ἀκριβῶς τὰ ἐναντία. Ἀντικατάστασιν τυράννων σφετεριστῶν. Νέαν ὑποδούλωσιν, νέα θύματα, νέας ἀδικίας. Ἀνατολὴν ἡμερῶν σκοτεινότερων ἀπὸ τὰς παρελθούσας. Ἀνακοπὴν πάσης προόδου, πόλεμον κατὰ παντὸς πολιτισμοῦ. Καὶ ὡς ἀρραβὼν ἀχνίζει ἤδη τὸ αἷμα τῶν μυριάδων θυμάτων, δι' ὧν οἱ Βούλγαροι ἐστρώσαν τὴν ἐδὸν τῆς Μεγάλῃς Ἰδέας τῶν.

Τί δ' ἐπεδίωξε καὶ ἐπιδιώκει ἡ ἄλλη, ἡ Μεγάλῃ τῶν Ἑλλήνων Ἰδέα, καὶ τίνος ἐνεκεν ἀχνίζει ἐπίσης ἐπὶ τῆς κοινότητος τὸ αἷμα τῶν ὑπὲρ αὐτῆς θυσιασθέντων; Δικαιοσύνην, ἐλευθερίαν, ἀγάπην. Δικαιοσύνην ἐπὶ δικαίους καὶ ἀδίκους. Ἐλευθερίαν εἰς ὅλους. Ἀγάπην καὶ πρὸς αὐτοὺς ἀκόμη οὔτινες ἐγένοντο ἀνάξιοι αὐτῆς.

Αὐτὰ ἐπιδιώκει καὶ ὑπόσχεται καὶ ἐκτελεῖ ἡ Ἑλλήνων Μεγάλῃ Ἰδέα εἰς πᾶν δὲ βῆμα τῆς ἀντὶ κατάρσεως καὶ οἰκωγῆς ἀκούεται ἀπὸ τὸ στόμα καὶ αὐτῶν τῶν χθῆς ἐχθρῶν, ἐφ' ὅσον εἶναι ἀνθρωποὶ καὶ δὲν εἶναι Βούλγαροι, ἀκούονται ὕμνοι καὶ εὐφημίας, ἀρραβὼν εὐλογημένους.

Καὶ ὅμως. Ἐνῶ εἶναι τόσο ἀναμφισβήτητοι, τόσο σαφῶς διαγεγραμμένοι καὶ καθωρισμένοι αἱ μεταξὺ τῶν δύο τούτων Μεγάλων Ἰδεῶν διαφοραὶ καὶ ἀντιθέσεις, κατὰ ἐνῶ μία εἶναι ἡ ἐδὸς τῆς εὐθύτητος καὶ τῆς τιμῆς, κατὰ τὸ λέγειν δὲ τοῦ συγχρόνου χριστιανικοῦ τῆς Εὐρώπης—ὅχι ἡ Ἀσία—πολιτισμοῦ, ταύτην καὶ μόνην ὀφείλουσι πάντες νὰ ἀκολουθῶσιν, ἐν τούτοις... ἡ ἡμίσεια Εὐρώπη—τείνει ἀρωγὸν τὴν δεξιάν ἡ Ἀφρική, ἡ Εὐρώπη—τῆς τῶν Βουλγάρων καὶ χύνει δάκρυα διὰ τὴν ἡττάν της.

ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Κυριακὴ Ζ'.

(Ματθ. ιδ'. 13—22).

Κείμενον

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, εἶδεν ὁ Ἰησοῦς πολλὸν ὄχλον, καὶ εὐσπλαγχνίσθη ἐπ' αὐτοῖς, καὶ ἐθεράπευσε τοὺς ἀρρώστους αὐτῶν· ὅψιας δὲ γενομένης προσῆλθον αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ λέγοντες· ἔρημός ἐστιν ὁ τόπος, καὶ ἡ ὥρα ἤδη παρήλθεν¹ ἀπόλυσον² τοὺς ὄχλους, ἵνα ἀπελθόντες εἰς τὰς κώμας ἀγοράσωσιν ἑαυτοῖς βρώματα· ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· οὐ χρεῖαν ἔχουσιν ἀπελθεῖν· δότε αὐτοῖς ὑμεῖς φαγεῖν· οἱ δὲ λέγουσιν αὐτῷ· οὐκ ἔχομεν ὧδε εἰ μὴ πέντε ἄρτους καὶ δύο ἰχθύας· ὁ δὲ εἶπε· φέρετέ μοι αὐτοὺς ὧδε. καὶ κελεύσας τοὺς ὄχλους ἀνακλιθῆναι³ ἐπὶ τοὺς χόρτους, λαβὼν τοὺς πέντε ἄρτους καὶ τοὺς δύο ἰχθύας, ἀναβλέψας εἰς τὸν οὐρανὸν εὐλόγησε καὶ κλάσας⁴ ἔδωκε τοῖς μαθηταῖς τοὺς ἄρτους, οἱ δὲ μαθηταὶ τοῖς ὄχλοις. καὶ ἔφαγον πάντες καὶ ἐχορτάσθησαν, καὶ ἦσαν⁵ τὸ περισσεῦον τῶν κλασμάτων, δώδεκα κοφίνους πλήρεις. οἱ δὲ ἐσθίοντες ἦσαν ἄνδρες ὡσεὶ πεντακισχίλιοι χωρὶς γυναικῶν καὶ παιδίων· καὶ εὐθέως ἠνάγκασεν⁶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ ἐμβῆναι εἰς τὸ πλοῖον, καὶ προάγειν⁷ αὐτὸν εἰς τὸ πέραν⁸ ἕως οὗ ἀπολύσῃ⁹ τοὺς ὄχλους.

Σημειώσεις.

1) Ἡ ὥρα ἡ πρὸς ἐργασίαν. 2) Ἀπόλυσον τοὺς ὄχλους, δὲς αὐτοῖς ἄδειαν ἀπελθεῖν. 3) Ἀνακλιθῆναι, νὰ λάβωσι θέσιν, ὡς ὅταν παρακάθηνται εἰς τράπεζαν. 4) Ἐκοψε τοὺς ἄρτους καὶ τοὺς ἰχθύας εἰς τεμάχια. 5) Ἦσαν, ἐσθίωσαν. 6) ἠνάγκασε, διέταξε τοὺς μαθητὰς, οἱ ὅποιοι ἐδυσχέρανον ἐπὶ τῷ χωρισμῷ. 7) Προάγειν, νὰ προπορευθῶσιν αὐτοῦ. 8) Εἰς τὸ πέραν, εἰς τὸ ἀντικρυ μέρος. 9) Ἀπολύσῃ, προτρέψῃ καὶ παραγγεῖλῃ τοὺς ὄχλους νὰ διαλυθῶσι καὶ ἀπέλθωσιν εἰς τὰ ἴδια.

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΑ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ

Η ΒΑΣΙΣ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΥ ΚΗΡΤΗΜΑΤΟΣ

(Ἐκ τῆς πρὸς Κορινθίους Α'. Ἐπιστολῆς Α'. 1—17)

Μαθὼν ὁ Ἀπ. Παῦλος ὅτι ἐν τῇ νεοπαγεῖ Ἐκκλησίᾳ τῆς Κορίνθου προέκυψαν ἐριδες καὶ σχίσματα, ἐκ παρεξηγήσεων καὶ κακῶν εἰσηγήσεων, ἐν πατρικῇ ἀγάπῃ ἔγραψε πρὸς τοὺς ἐκεῖ Χριστιανούς, προτρέπων αὐτοὺς εἰς ὁμολογίαν. «Παρακαλῶ ὑμᾶς, ἀδελφοί, ἵνα τὸ αὐτὸ λέγητε πάντες καὶ μὴ ἦ ἐν ὑμῖν σχίσματα, ἥτε δὲ κατηρτισμένοι ἐν τῷ αὐτῷ νοῦ καὶ ἐν τῇ αὐτῇ γνώμῃ. Παρακαλεῖ λοιπὸν αὐτοὺς τὴν αὐτὴν ὁδοὺ νὰ ἔχωσι διδασκαλίαν καὶ νὰ μὴ εἶναι διηρημένοι εἰς διαφόρους θρησκευτικὰς μερίδας, ἀπεσχισμένοι ἀπ' ἀλλήλων, ἀλλ' ἡνωμένοι εἰς τὸν αὐτὸν νοῦν καὶ εἰς τὴν αὐτὴν γνώμην, συγκεκροτημένοι τοιοῦτοτρόπως εἰς ἓν σῶμα μίαν ἔχον ψυχήν.

Ἀπέδειξε δὲ περαιτέρω ὁ Ἀπόστολος ὅτι ἦτο ἀδικαιολογία ἡ διαίρεσις τῶν Χριστιανῶν τῆς Κορίνθου καὶ παρουσίασε τὰ κακίστα ἀποτελέσματα τῆς διαίρεσεως, πρὸ πάν-

Ἀληθῶς δὲ ὁ Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ βάσις τοῦ
 χριστιανικοῦ κηρύγματος, ἐπ' αὐτοῦ θεμελιούται ὁ ὅλος
 χριστιανισμός. Διὰ τοῦτο καὶ τὸ σύμβολον τοῦ Σταυροῦ ἔχο-
 μεν ὡς τὴν πρωτίστην ἐκδήλωσιν τῆς χριστιανικῆς ἡμῶν πί-
 στεως. Εἶναι ξένος πρὸς τὸν Χριστιανισμὸν ὅστις, διότι εὐρί-
 σκεται πολλάκις ἐν μέσῳ ἀσεβῶν ἀνθρώπων, ἐντρέπεται νὰ
 κάμῃ τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ, καὶ εἶναι τὸ πρῶτον δείγμα
 τῆς σταθερότητος τῶν χριστιανικῶν πεποιθήσεων νὰ προβάλῃ
 τὸ ἅγιον τῆς πίστεως μας σύμβολον ὡς ἀπαιτεῖται.

Ἡ ὑπέρτοχος φίλη τῶν Πατρῶν
καὶ βαθυγνώμων δέσποινα Λουίζα
Ραγκούδ ἀπέστειλεν ἡμῖν κατὰ τὴν
ἐναρξιν τῆς ἐν Βουκουρεστίῳ συν-
διασκέψεως τὰς ἀκολουθίας καὶ τότε
καὶ πάντως χρησιμοποιήτους διὰ τὸν
Ἑλληνικὸν λαὸν ὑποδήκας.

Πανταχοῦ τοῦ κόσμου τώρα γίνεται λόγος περὶ τῶν ἀνα-
τολικῶν πραγμάτων· ὅπου καὶ ἂν εὐρίσκεται Ἕλλην, γνω-

Ὅστις καὶ ἂν ἐν Εὐρώπῃ ἔχῃ τὴν αὐθάδειαν νὰ εἴπῃ τῷ μετέρῳ Βασιλεῖ, Κωνσταντίνῳ τῷ ΙΒ'. «Δέν θά ἐπιτρέψω» ἢ «Δέν θά ἀνεχθῶ», ὅχι μόνον ἀσεβεῖ, ἀλλὰ καὶ παρατρεῖ. Διότι γνωρίζει ἄριστα ὅτι οὐδέν, ἀπολύτως οὐδέν δύναται κατὰ τῶν δικαίων διεκδικήσεων τῆς Ἑλλάδος. Ὅσοι οὖν οὐχὸν θά ἤθελον ν' ἀμφισβητήσασιν αὐτάς γνωρίζουσιν ὅτι αἰταιῶς θά ἐξεγερθῶσι κατ' αὐτῶν ὅτι ἀσυμβίβαστοι, ἀγρίαί λέξις, πλεονεξίαι, ἡχοτοπίαί μεταξὺ αὐτῶν τῶν ἰδίων θά ἀρέλουν πᾶσαν ἀπόπειραν δράσεως, εἴτε μεμονωμένη γίνῃ ἀπὸ κοινοῦ. Ἐὰν δὲ ἀπεθρασύνοντο μέχρις ἀπειλῶν, ἡξούν οὖτοι ὅτι ἡ πρώτη περὶ ἐκτελέσεως λέξις, ὁ ἐλάχιστος ὁ κινιγμός περὶ ἀποκλεισμοῦ ἢ βομβαρδισμοῦ, τῶν παλαιῶν

Τοιαύτην ἀποστολήν ἐκπληροῦσα ἡ Ἑλλάς κατ' αὐτήν
τὴν παροῦσαν, μοναδικήν στιγμήν τῆς ἱστορίας αὐτῆς, δὲ
ἀθετεῖ, ἀλλὰ συνεχίζει καὶ ἐπιτόσκει τὸ μακρὸν στάδιον τῆς
ἐκπολιτιστικῆς, εὐεργετικῆς δράσεως, δι' ἧς κατέστη ἀξί-
ου τοῦ θαυμασμοῦ καὶ τῆς εὐγνωμοσύνης τοῦ ἀνθρώπινου γένους

Σπερχειός και Θερμοπύλαι! Ἐκεῖ ἐστάρησαν κυριάδες Πε-
σῶν ζητούντων νὰ ἐπέλθωσιν εἰς τὴν Ἑλλάδα· ἐκεῖ ἐστήθ-
σαν σωροὶ κρανίων Βουλγάρων ζητούντων νὰ ἐξέλθωσιν
τῆς Ἑλλάδος· ἐκεῖ ὁ τεραρχὴς Ἡσαΐας καὶ ὁ Διάκος Ἄθ-
νάσιος ἐστήσαν ἀθάνατον μνημεῖον ἡρώεσσι καὶ μαρτυρίαν
ἐκεῖ ὁ Λεωνίδας ἔδωκε τὴν χεῖρα εἰς τὸν Οὐρανὸν καὶ ὁ Οὐ-
ρανὸς εἰς τὸν Ἡσαΐαν καὶ Διάκον· ἐκεῖ σύμπλεγμα ἡμιθέ-
ων καὶ ἡρώων χορὸς Ἀρχαγγέλων καὶ Ταξιαρχῶν.

Φύσα, βορηῆς, φύσα καιρῆ, φύσα, καλὲ μου ἀγέρα,
Φύσα κι' ἀγέρσις, τὰ παιδιὰ τοῦ Κιούλλα, τοῦ λεβέντη,
Φύσα κι' ἀγέρσις, τὰ παιδιὰ τοῦ Κιούλλα, τοῦ λεβέντη,
Ποῦ πολεμᾷ κατὰ κράτος μ' οὐλο τοῦ μεσημέρι,
Χωρὶς ψωμί, χωρὶς νερό, μὲ λίγα τὰ φυσιέκια...

Γ'.

Τέσσαρα ἔτη πᾶρῃλλον μετὰ τὴν παρὰ τὸν Σπερχεῖον πᾶνωλεθρίαν τῶν Βουλγάρων, καθ' ἃ οὗτοι δὲν ἐτόλμησαν νὰ κινηθῶσιν ἀλλὰ καὶ χωρὶς οἱ Ἕλληνες νὰ ἐκστρατεύωσι κατ' αὐτῶν, ὅπως ἀποσπᾶσιν χώρας Ἑλληνικὰς κατεχομένας ὑπ' αὐτῶν καὶ ἐπαναφέρωσι τὴν Βουλγαρίαν εἰς τὴν προτέραν ὑποταγὴν. Οἱ Ἕλληνες ἀπὸ τοῦ 976 μέχρι τοῦ 995 ἠνέχθησαν τοὺς Βουλγάρους ἐπαναστατήσαντας, καταλαβόντας Ἑλληνικὰς χώρας καὶ διαρπάζοντας αὐτάς. Κατ' ἡνεγκον μὲν βαρύτατον τραῦμα εἰς αὐτοὺς τὸ 993 παρὰ τὸν Σπερχεῖον, ἀλλὰ περὶωρίσθησαν εἰς τοῦτο καὶ ἀφήκαν αὐτοὺς νὰ κατέχωσι καὶ μετὰ ταῦτα Ἑλληνικὰς χώρας, ἀντὶ νὰ ἐκδιώξωσιν αὐτοὺς ἀμέσως ἐκεῖθεν καὶ πρὸς τούτοις ὑπαγάγωσιν εἰς τὴν προτέραν ὑποδούλωσιν. Εἶναι ἀληθές ὅτι ἕνεκα ἐσωτερικῶν στάσεων καὶ ἐξωτερικῶν πολέμων ἐκωλύθησαν νὰ πολεμήσωσιν ἐγκαίρως αὐτοὺς, ἀλλ' ὅμως καὶ ἐκ βραδύτητος καὶ ἀναβολῶν, αἵτινες ἤθελον καταδικάσει τὸν Αὐτοκράτορα Βασίλειον, ἐὰν δὲν ἤθελε διορθώσει τὰ ἐξ αὐτῶν δυσάρεστα ἀποτελέσματα διὰ τῆς ἀκαμάτου δραστηριότητος καὶ τῶν ἀτρίτων μόχθων καὶ ἀγώνων εἰς οὓς μετὰ ταῦτα ἐπὶ εἰκοσαετίαν ὁλόκληρον ἀπὸ τοῦ 999 μέχρι τοῦ 1019 ὑπέβαλεν ἑαυτὸν πολεμῶν κατὰ τῶν Βουλγάρων. Παρομοίαν ἀμέλειαν ἐδείξαμεν καὶ σήμερον ἡμεῖς τὰ τέκνα ἐκείνων ἀφίσαντες τοὺς Βουλγάρους ἀπὸ τινων ἐτῶν προχωροῦντας εἰς τὰς Ἑλληνικὰς χώρας τῆς Θράκης καὶ Μακεδονίας.

Πιστεύομεν ὅμως ὅτι ὅπως οἱ πατέρες ἡμῶν ἐδράχονταν μὲν, οὐχ ἥττον ὅμως ἐπραξαν μετὰ ταῦτα ὅ,τι ἔπρεπε, ὅτι θὰ ἐκτελέσωμεν καὶ ἡμεῖς, μετὰ τοσαύτην ἀναβολὴν καὶ ἀμέλειαν, πρὸς τοὺς προαιωνίους καὶ ἀδιαλλάκτους ἐχθρούς μας, ὅ,τι ἡ σωτηρία τῆς πατρίδος μας ἐπιτάσσει.

Τῷ 999 εἰσβαλὼν ὁ ἴδιος ὁ βασιλεὺς διὰ τῆς Φιλίππου πόλεως εἰς Βουλγαρίαν καταστρέφει πολλὰ φρούρια περὶ Τριαδίτζαν (Σόφίαν). Τῷ 1000 ἀποστέλλει τοὺς στρατηγοὺς Θεοδωρακάκον καὶ Νικηφόρον Ξιφίαν, οἵτινες κυριεύουσι τὴν τῶς πρωτεύουσιν τῆς Βουλγαρίας μεγάλην Προεσθλάδαν καὶ τὴν Πλίσκουβαν. Τῷ 1001 παραδίδεται εἰς τὸν αὐτοκράτορα ἡ Βέρροια καὶ κυριεύονται τὰ Σέρβια καὶ Βοδενά· ἀναγκάζεται ὅμως νὰ στερηθῇ ἐκ τοῦ πολέμου τούτου τὸν Νικηφόρον Οὐρανόν. Ἐπειδὴ οἱ Ἀραβες ὠφελοῦμενοι ἐκ τοῦ Βουλγαρικοῦ τούτου πολέμου διαβάντες τὰ ἐν Ἀσίᾳ σύνορα τοῦ κράτους προσέβαλον αὐτό, ἠναγκάσθη νὰ στείλῃ κατ' αὐτῶν τὸ μέγαν τοῦτον στρατηγόν. Ἀντικατέστησεν ὅμως αὐτὸν διὰ τοῦ ἀνδρείου καὶ δραστηρίου Δαβὶδ Ἀριανίτου ὅστις ἦτο Ἀλβανός.

Τῷ 1002 ὁ βασιλεὺς ἐκστρατεύσας κατὰ τοῦ παραδουναβίου φρουρίου Βιδινίου καὶ κυριεύσας αὐτὸ σπεύδει πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ Σαμουήλ, ὅστις ὠφελοῦμενος ἐκ τῆς εὐκαιρίας, καθ' ἣν ὁ βασιλεὺς εὕρισκετο μακρὰν ἐνησχλημένος εἰς τὴν πολιορκίαν τοῦ Βιδινίου εἶχεν ἐπιπέσει κατὰ τῶν ἐν Ἀδριανουπόλει πανηγυριζόντων τὴν 15 Αὐγούστου τὴν Κοίμησιν τῆς Παναγίας καὶ διαρπάσει τὰ τῆς πανηγύρεως. Διὼν ὁ βασιλεὺς τὰ Βουλγαρικὰ χωρία καὶ καταστρέφων τὰ φρούρια προχωρεῖ ἀπὸ τοῦ Βιδινίου καὶ φθάνει πλησίον τῶν Σκοπίων, ἐνθα ἐστρατοπέδευεν ὁ Βουλγαρος ἡγεμὼν. Ποταμὸς πλημμυρῶν ἐχώριζε καὶ πάλιν τοὺς δύο στρατοὺς, ἀλλὰ καὶ πάλιν οἱ Ἕλληνες εὗρον διάβασιν καὶ πάλιν ἐπέπυσαν κατὰ τῶν Βουλγάρων. Δὲν ἀνθίστανται ὅμως οὗτοι, τρέπονται εἰς αἰσχρὰν φυγὴν ἀφήσαντες καὶ τὴν σκηνὴν τοῦ ἡγεμόνος καὶ ὅλον τὸ στρατόπεδον λείαν τῶν Ἑλλήνων. Τὰ δὲ Σκόπια μετ' ὀλίγον παραδίδονται εἰς τὸν Αὐτοκράτορα ὑπὸ τοῦ κατέχοντος αὐτὰ Ρωμανοῦ ἀδελφοῦ τοῦ πρῶτον ἡγεμόνος τῶν Βουλγάρων Βορίς.

Κατὰ τὰ ἐφεξῆς ἑνδεκα ἔτη 1005-1014 οἱ Βούλγαροι κεκλεισμένοι ἐντὸς τῶν φρουρίων δὲν ἐτόλμων νὰ ἐξέλθωσιν εἰς κρίσιμον ἐκ παρατάξεως μάχην, ἥτις ἡδύνατο νὰ ἐπισπεύσῃ τὸ τέλος τοῦ πολέμου. Ὁ δὲ αὐτοκράτωρ Βασίλειος μὴ θέλων νὰ φθείρῃ τὸν στρατὸν τοῦ εἰς πολιορκίαν φρουρίων περὶωρίζετο εἰς τὸ νὰ εἰσβάλῃ καθ' ἕκαστον ἔτος εἰς Βουλγαρίαν καὶ νὰ ῥοῖ καὶ καταστρέφῃ τὴν χώραν.

Ἵνα κωλύσῃ τὴν εἰς Βουλγαρίαν εἰσβολὴν τῶν Ἑλλήνων ὁ Σαμουήλ ὠχύρωσε τῷ 1014 τὴν κλεισούραν τοῦ Κλειδίου, δι' ἧς πάντοτε ὁ Βασίλειος εἰσέβαλλεν εἰς Βουλγαρίαν καὶ ἐτοποθέτησε μεγάλην δύναμιν στρατοῦ· προσέτι δὲ ἔστειλεν ὑπὸ τὸν στρατηγὸν τοῦ Δαβὶδ Νεστωρίτζην ἀρκετὸν στρατὸν κατὰ τῆς Θεσσαλονίκης, ὅπως φέρῃ ἀντιπερισπασμὸν εἰς τὸν Αὐτοκράτορα. Ἀλλ' οὗτος στηριζόμενος εἰς τὸν τότε στρατηγὸν Θεσσαλονίκης Θεοφύλακτον Βοτανειάτην, ὅστις καὶ ὄντως ἐξελθὼν ἀπέκρουσε καὶ κατετρόπωσε τὸν Νεστωρίτζην καὶ λαβὼν μεγίστην λείαν καὶ πλῆθος αἰχμαλώτων, ὥρμησε εἰς Βουλγαρίαν διὰ τοῦ Κλειδίου.

ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

Μία γνώμη καθ' ἑβδομάδα.

Καὶ ἂν ἀκόμη ἤθελον ὑποχρεωθῇ νὰ προχωρήσω μόνος, θὰ προχωρήσω . . . Καὶ θὰ ὑπάγω ἐκεῖ ὅπου πρέπει νὰ ὑπάγω.

Κωνσταντῖνος Β'.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΤΗΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΑΤΡΩΝ ΑΜΥΝΗΣ

Δωρεαὶ ὑπὲρ τῶν Πατρίων.

Ἡ ἐν Ν. Ὑόρκῃ Κρηναϊκὴ ἀδελφότης Ὁμόνοια, ἀπέστειλε τῇ Ἐταιρείᾳ ὑπὲρ τῆς ἐκδόσεως τῶν Πατρίων συνδρομὴν ἐκ δρ. 50

ΒΡΑΧΕΙΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ι. Β. Κράσναγια Πολιάννα, Δ. Κάρες Καὶ δια τὴν κοινότητα ταύτην ἐπαναλαμβάνομεν τὸ πολλὰκις γραφέν, ὅτι πρέπει ἢ νὰ μᾶς ὑποδείξῃ διεύθυνσιν πρὸς ἣν νὰ ἐπιγράψωμεν γαλλιστὶ ἢ νὰ μᾶς πέμψῃ ἐτοιμούς καὶ καθαρογραμμένους διευθύνσεις ρωσιστί.—Ν. Γ. Βοδενά, Γ. Σ. Τ. Ἀργυρόκαστρον. Ἐγένετο προσωρινὴ τακτοποίησις τῶν ἀποστολῶν μέχρις οὗ γίνῃ ἡ ὀριστικὴ κατὰ τὰς ὑποβαλλομένας αἰτήσεις.—Γρ. Χ. Κιγκινάτους, Ἐμμ. Π. Ραιδεστόν.—Ν. Α. Καλλιμάσιον, Ι. Σ. Πόρτ-Σαῖτ, Ἀντ. Κ. Κέρκυραν, Εὐγ. Γ. Παύλιννα, Ν. Ι. Ν. Μοργκαντάσον, Θ. Α. Ν. Ὀρλεάνην, Β. Κ. Π. Βιρμιχάμη, Κοιν. Τσουρλίον, Α. Π. Νοβογιωργέβσκι, Εἰ. Δ. Δερβένδην. Ἐ. Ἐ. Σουχοῦμ, Ν. Ζ. Δολιανὰ Δ. Μ. Δαχίτζαν, Φ. Βινσέν Ἡρχισαν αἱ ἀποστολαὶ ἀπὸ ἐνάρξεως ΙΒ' ἔτους.—

Πᾶσα ἀποστολὴ πρὸς τὴν Ἐταιρείαν ἀπευθύνεται

Τῷ κ. Ἰωάν. Μ. Δαμβέργῃ

Διευθυντῇ τῶν Πατρίων

Ὁδὸς Νικηφόρου 3 Α.

Εἰς Ἀθήνας.